

РЕШЕНИЕ

№ 2342

гр. София, 02.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в публично заседание на 11.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **8628** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс във вр.чл.38, ал.6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано жалба на [фирма], ЕИН:831642181, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] 115 И, представлявано от изпълнителния директор Б. Ж. Л. М., чрез процесуален представител юрк. Ст.В., против Решение № 735/07.09.2011 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което за нарушение на чл.23 Закона за защита на личните данни/ЗЗЛД/ на жалбоподателя е наложена на основание чл.38 ,ал.2,предл. 3 и чл.42, ал.1от същия закон имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на решението поради противоречие с материалния закон, целите на закона и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила – отменителни основания по чл.146, т.т.3, 4 и 5 АПК. Твърди се, че ответникът не е обсъдил всички доказателства по делото, както и че от действията на администратора на лични данни не са произлезли никакви вредни последици. Жалбоподателят претендира присъждането на разноски.

Ответникът по жалбата – Комисия за защита на личните данни, чрез процесуален представител юрк.К. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на разноски.

Заинтересованата страна Т. Т. С. оспорва жалбата като неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не

изразява становище по оспорването.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 11.12.2010 г. управителят на офиса на жалбоподателя, находящ се в [населено място], [улица], е провел разговор с г-жа А. С. – майка на заинтересованата страна Т. С., вследствие, на който я убедил да подпише ново допълнително споразумение за смяна на абонаментния план на личния телефонен пост на дъщеря ѝ, както и закупуването на СИМ карта за мобилен телефон. Жалбоподателят признава, че майката А. С. не е представила пълномощно от дъщеря си за предприетите от нея действия. На 16.12.2010 г. заинтересованата страна Т. Т. С. подава жалба до Комисията за регулиране на съобщенията с оплакване за неправомерно опериране с личните ѝ данни от жалбоподателя. По компетентност тази жалба е препратена на 11.02.2011 г. до Комисията за защита на личните данни. На 02.03.2011 г. ответникът съобщава на жалбоподателя за образуваното административно производство. След подадената жалба [фирма] е анулирало, считано от 08.02.2011 г. цитираното допълнително споразумение. В заседание на 13.04.2011 г. КЗЛД обявява жалбата за допустима и я насрочва за разглеждане в открито заседание на 11.05.2011 г. В това заседание процесуалният представител на жалбоподателя признава, че съгласно процедурните правила в [фирма] пълномощникът следва да представи писмено пълномощно. На 07.09.2011 г. ответникът издава оспореното решение, с което за нарушение на чл.23 ЗЗЛД на жалбоподателя е наложена на основание чл.42, ал.1 имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори издаденото решение, което представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Административният орган е приел фактическа обстановка, която е безспорна между страните. Въз основа на нея от правна страна е приел, че с действията си жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл.23 от ЗЗЛД. В тази насока в оспореното решение са изложени убедителни аргументи, които настоящата инстанция споделя напълно.

По отношение на наложената санкция обаче решението противоречи на материалния закон. Както в мотивите, така и в диспозитива на решението КЗЛД приема, че жалбоподателят в качеството си на администратор на лични данни не е предприел необходимите мерки за защитата им - нарушение на нормата на чл.23 ЗЗЛД. Наложено наказание обаче е на основание чл. 42, ал.1 ЗЗЛД, който предвижда налагане на глоба/имуществена санкция за нарушения по чл. 2, ал. 2 и ал. 3 и чл. 4 от ЗЗЛД. В този текст не е посочена като основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност нарушаването на нормата на чл.23 от закона. На второ място предвиденото наказание в чл.42, ал.1 е в размер от 10 000 до 100 000 лева. Наложена имуществена санкция на жалбоподателя в размер на 2 000 лв.

очевидно не съответства на предвидените в този текст административни наказания.

Макар и да е предвидена защита по реда на АПК по характера си наложената санкция има административно наказателен характер. Административнонаказателният процес е строго формален и е задължително да е налице правно единство между административното нарушение и наложеното наказание. Такова в оспореното решение липсва по изложените по-горе съображения, поради което оспореният административен акт следва да бъде отменен.

С оглед изхода на делото, направеното искане и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят разносните по делото – д.т. в размер на 50 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение ,39 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 735/07.09.2011 г. на Комисията за защита на личните данни, с което за нарушение на чл.23 ЗЗЛД на [фирма] е наложена на основание чл.42, ал.1 от същия закон имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

ОСЪЖДА Комисия за защита на личните данни – С., [улица], да заплати на [фирма] –С., [улица] I 115И, разноси по делото в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от съдебният акт да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: